

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαι, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 45.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Αὐγούστου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 36

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 273)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Σ Α Λ Ο Σ

Καὶ ὅταν ἀκόμῃ ὅλοι οἱ παλαιοὶ ναῦ-
ται τοῦ Ἀλβράνου θά ἦσαν μὲ τὴν
γνώμην τοῦ ναυκλήρου καὶ τοῦ ἀρχιμα-
γείρου νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδιον, ἂν
αἰφνης οἱ νέοι ἀπεφάσιζαν νὰ ἐπιστρέ-
ψουν, ἡ ἀντίστασις θά ἦτο ἀδύνατος.

Δεκατέσσαρες ἄνδρες, συμπε-
ριλαμβανομένου καὶ τοῦ Δίρκ Πέτερς,
τί ἠδύναντο νὰ πρά-
ξουν ἐναντίον δεκαεννέα; Ἀλ-
λως τε, ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν
πεποίθησιν εἰς ὅλους τοὺς ναύ-
τας; Δὲν θά τοὺς κατελάμ-
θανεν ἄρα γε ὁ τρόμος, προ-
κειμένου νὰ προχωρήσουν διὰ
τῶν χωρῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι
ἐφαίνοντο ὡς ἐκτὸς τοῦ γηίνου
πλανήτου; Θά ντῆγον μέχρι
τέλους εἰς τὰς ἀκαταπαύστους
παρορμήσεις τοῦ Χήρνε καὶ
τῶν ὁπαδῶν του; Καὶ δὲν θά
συνησπίζοντο μετ' αὐτῶν, ἀ-
παιτοῦντες τὴν ἐπιστροφὴν;

Καί, διὰ τὰ εἰπω ὀλόκλη-
ρον τὴν ιδέαν μου, ὁ πλοίαρ-
χος Λὰν Γκύ, καὶ αὐτὸς ἀκόμῃ
ὁ ἴδιος, δὲν θάπέκαμνε παρα-
τείνων τὸ ἄγονον ταξίδιον καὶ
δὲν θά παρηγεῖτο τῆς ἐλπίδος
νὰ σώσῃ τοὺς ναύτας τῆς
Ἰάνας; Ἀπειλούμενος ὑπὸ
τοῦ πολικοῦ χειμῶνος, τοῦ ἀ-
φορήτου φύχους καὶ τῶν φοβε-
ρῶν καταιγίδων, κατὰ τῶν ὀ-
ποίων δὲν θά ἠδύνατο νάντι-
σταθῇ ἡ γολέττα του, δὲν θά
διέτασεν ἐπὶ τέλους τὴν ἐπι-
στροφὴν; Καὶ τί σημασίαν θά
εἶχον αἱ διαμαρτυρίαι μου καὶ τὰ
ἐπιχειρήματά μου, ὅταν πλέον
θὰ ἔμενα μόνος;

Μόνος; . . . Ὁχι! Ὁ Δίρκ Πέτερς
θά με ὑπεστήριζε. Ἀλλὰ καὶ πάλιν
ποῖος θά ἤθελε νὰ μας ἀκούσῃ;

Ἄν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ ἐπέμενεν
ἀκόμῃ, ἐνόουν ὅμως ὅτι εὕρισκετο εἰς
τὰ πρόθυρα τῆς τελείας ἀπογοιτεύσεως.
Ὅπωςδὴποτε ἡ γολέττα δὲν ἐξέκλινε
τῆς εὐθείας, τὴν ὁποίαν ἠκολούθει ἀναγ-
καίως ἀπὸ τῆς νήσου Τσάλαλ. Ὡς δι'
ὑποβρυχίου τινὸς μαγνήτου ἐφαίνετο προ-
σηλωμένη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἰάνας,
καὶ δόξα τῷ Θεῷ οὔτε ἄνεμος οὔτε ρεύ-
ματα ἐπῆλθον διὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνουν.

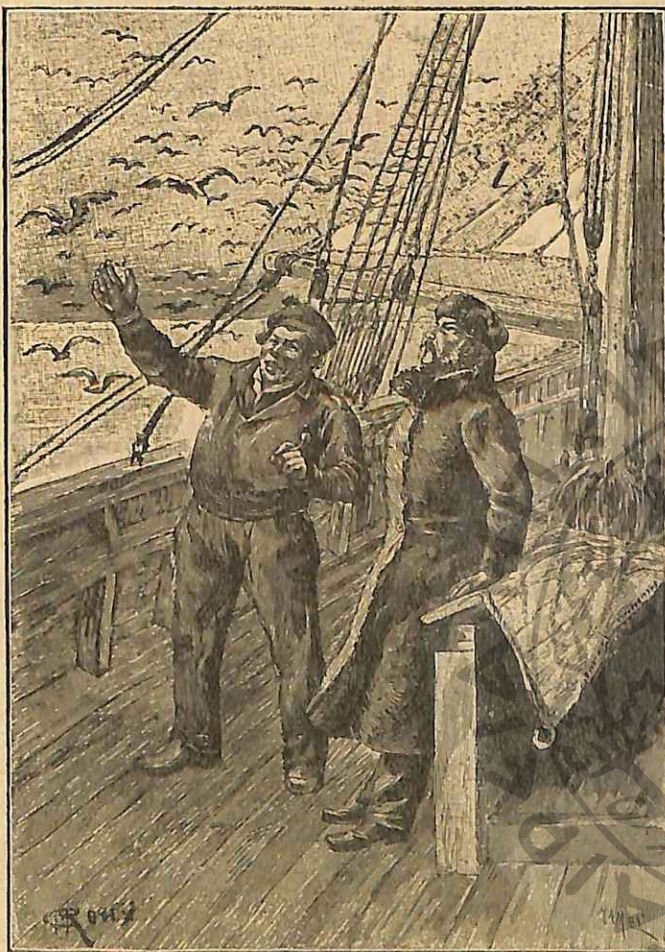
Ἐν τῷ μεταξύ συνέβη καὶ ἓν ἄλλο,
τὸ ὁποῖον διηυκόλυνε τὴν πρὸς νότον

πορείαν μας. Τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐπὶ
τινας ἡμέρας εἶχεν ἐξασθενήσῃ, ἤρχισε
νὰναφαίνεται μὲ ταχύτητα τριῶν ἕως
τεσσάρων μιλίων τὴν ὥραν. Προφανῶς,
καθὼς μοι παρετήρησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν
Γκύ, τὸ ρεῦμα τοῦτο ἐπεκράτει εἰς τὰς
θαλάσσας ἐκεῖνας, μολοντί ἀπὸ καιροῦ
εἰς καιρὸν παρεξέτρεπετο ἡ ἐξερηδενί-
ζετο ὑπὸ ἀντιθέτων ρευμάτων, τὰ ὁποῖα
μετὰ δυσκολίας θά ἠδύνατό τις νὰ ση-
μειώσῃ ἀκριβῶς εἰς τὸν χάρτην. Δυστυ-
χῶς δὲν ἠδυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν, — ἂν
καὶ πολὺ τὸ ἐπεθυμοῦμεν, — ἂν τὸ πλοιά-
ριον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον ἐπιβιβάσθῃ
ἐκ τῆς νήσου Τσάλαλ ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ

καὶ οἱ σύντροφοί του, ὑπέστη τὴν
ἐπίδρασιν τούτου τοῦ ρεύματος
ἢ ἄλλου ἀντιθέτου. Δὲν ἔπρεπε
δὲ νὰ λησμονῶμεν ὅτι ἡ ἐπί-
δρασις τῶν ρευμάτων θά ἦτο
ἰσχυροτέρα τῆς τοῦ ἀνέμου, ἐπὶ
πλοιαρίου μικροῦ καὶ ἄνευ
ιστίων, κινουμένου μόνον διὰ
κωπῶν, ὡς ὅλα τὰ πλοίαρια
τῶν ἰθαγενῶν.

Ὅπωςδὴποτε, καὶ ὅσον ἀ-
φορᾷ εἰς ἡμᾶς, αἱ δύο αὗται φυ-
σικαὶ δυνάμεις — τὸ ρεῦμα καὶ ὁ
ἄνεμος, — συνειργάζοντο ἀπὸ
κοινοῦ, διὰ νὰ σπρώχνουν ὅλο-
ν ἐν τῷ Ἀλβράνῳ πρὸς
τὰς ἐσχατίας τῆς πολιτικῆς ζω-
νῆς.

Οὕτω παρήλθεν ἡ 10, 11
καὶ 12 Ἰανουαρίου, χωρὶς νὰ
συμβῇ οὐδὲν ἀξιωμακρόν, ἐκ-
τὸς μικρᾶς τινος καταπτώ-
σεως τῆς θερμοκρασίας. Ἡ
θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαιρας
ἦτο ἤδη τεσσαράκοντα ὀκτὼ
βαθμῶν (80 89 Κελσ. ἂνω τοῦ
μηδενός) ἡ δὲ τῆς θαλάσσης
τριάκοντα τριῶν. (00 56 Κ. ἂ-
νω τοῦ μηδενός). Ὅποια δια-
φορὰ πρὸς τὴν θάλασσαν, τὴν
ὁποίαν διέσχισεν ὁ Ἀρθούρος
Πύμ, καὶ ἡ θερμοκρασία τῆς
ὁποίας ἦτο τόσον ὑψηλὴ, ὥ-
στε — κατὰ τὸ λέγειν του, —
ἡ χεὶρ δὲν τὴν ὑπέφερε!

« Παρατηρῶ ἓνα πρᾶγμα, κύριε Ζώρλικ. . . »
(Σελ. 282, στήλ. α').

Εν τούτοις εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὸ δεύτερον δεκαήμερον τοῦ Ἰανουαρίου θὰ παρήρχοντο δύο μῆνες ἕως οὗ ἤθελε φθάσει ὁ χειμὼν, νὰ θέσει εἰς κίνησιν τοὺς ὀγκοπάγους, νὰ συμπήξῃ τοὺς πελωρίους ὄγκους τοῦ παγοφράγματος νὰ στερεοποιήσῃ τὰ ὑγρὰ πεδία τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ βεβαία ἡ ὑπαρξὶς θαλάσσης ἀπαγοῦς κατὰ τὸ θέρος, μεταξὺ τοῦ ἐβδομηκοστοῦ δευτέρου καὶ τοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἐβδόμου παραλλήλου.

Τὴν θάλασσαν ταύτην διέπλευσαν εἰς διάφορα σημεία τὰ πλοῖα τοῦ Βέδδελ, ἡ Ἰάνα καὶ ὁ Ἀλβανός. Τοιαύτη θάλασσα ὑπάρχει καὶ εἰς τὰς χώρας τοῦ βορείου πόλου· διὰ ποῖον λόγον λοιπὸν ὁ νότιος θὰ ἐστερεῖτο τοῦ προνομίου τούτου;

Τὴν 13 Ἰανουαρίου συνήψα μετὰ τοῦ ναυκλήρου συνομιλίας, ἥτις ἐδικαιολόγησε τοὺς φόβους μου ὡς πρὸς τὰς δυσμενεῖς διαθέσεις τοῦ πληρώματος.

Οἱ ἄνδρες ἐπρογευματίζον κάτω, ἐκτὸς τοῦ Δράπ καὶ τοῦ Στέρν, οἱ ὅποιοι τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦσαν τεταγμένοι εἰς ὑπηρεσίαν. Πλεισίσιος ἡ γολέττα διέσχισε τὴν γαληνιαίαν θάλασσαν. Ὁ Φράνκης ἴστατο παρὰ τὸν προχὸν τοῦ πηδαλίου.

Περιεπάτουν μεταξὺ τῶν δύο ἱστών, παρατηρῶν τὰ σμήνη τῶν θαλασσιῶν πτηνῶν, τὰ ὅποια ἐπέτων ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς μου, ἐκβάλλοντα κρωγμοὺς ὀξεῖς. Τινὰ ἐξ αὐτῶν ἴσταντο ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν κεραιῶν. Τ' ἀφίναμεν ὁμῶς ἐντελῶς ἀνενόηλητα. Τὸ κυνήγιόν των θὰ ἦτο σκληρότης ἀνωφελής, διότι τὸ τραχὺ καὶ δύσσομον κρέας των δὲν τρώγεται κατ' οὐδένα τρόπον.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην μ' ἐπλησίασεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ἐκύτταξε τὰ πτηνὰ καὶ μοι εἶπε:

— Παρατηρῶ ἓνα πρᾶγμα, κύριε Ζώρλιγκ. Τὰ πουλιὰ δὲν πηγαίνουν πλέον κατ' εὐθεῖαν πρὸς νότον, ὅπως ἔκαμαν ἕως τώρα. Μερικὰ φαίνονται ἐτοιμα νὰ διευθυνθοῦν πρὸς βορρᾶν.

— Τὸ παρετήρησα κ' ἐγὼ, Οὐρλιγκερλῆ!

— Προσθέτω μάλιστα, κύριε Ζώρλιγκ, ὅτι κ' ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν ὑπάγη ἐκεῖ κάτω, γρήγορα θὰ γυρίσουν.

— Καὶ τί συμπεραίνεις ἀπὸ αὐτό;

— Συμπεραίνω ὅτι ἐμυρίσθηκαν τὸν χειμῶνα...

— Δὲν το πιστεύω, ναύκληρε. Εἶνε ἐνωρὶς ἀκόμη, διὰ νὰ συλλογισθῶν τὰ πτηνὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς θερμότερα μέρη. Μήπως ἕως τὸν Μάρτιον τὰ πλοῖα δὲν εἴμπορουν νὰ ταξιδεύουν εἰς τὰς ἀνταρκτικὰς θαλάσσας;

— Ὁχι τόσο ψηλά! ἀπεκρίθη ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ὅχι ἕως ἐδῶ πέρα! Ἐπειτα ὑπάρχουν καὶ πρώιμοι χειμῶνες, κα-

θὼς ὑπάρχουν καὶ πρώιμα καλοκαίρια. Τὸ καλοκαίρι ἐφέτος μᾶς ἦλθε δύο μῆνες γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ συνειθισμένον· γι' αὐτὸ φοβοῦμαι μήπως καὶ ὁ χειμὼν ἔλθῃ πρώιμος.

— Πολὺ πιθανόν, ἀπεκρίθη. Ἀλλὰ τί μας μέλει, ἀφ' οὗ τὸ ταξιδεῖν μας θὰ τελειώσῃ μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας τὸ πολὺ.

— Ἄν δὲν μας τύχῃ πρωτότερα κανένα ἐμπόδιο, κύριε Ζώρλιγκ.

— Καὶ σὰν τί ἐμπόδιον;

— Παραδείγματος χάριν καμμία μεγάλη στερεὰ, πρὸς νότον, ποῦ νὰ μας κλείσῃ τὸν δρόμον.

— Καὶ αὐτὸ πιθανόν.

— Ὅσφ γιὰ ἐκεῖνες τὰς ὥρας, ποῦ εἶδε ἀπὸ μακρὰ ὁ Δίρκ Πέτερς, δὲν το πολυπιστεύω πῶς ἔμπορεῖ νὰ κατέφυγαν ἐκεῖ οἱ ἄνδρες τῆς Ἰάνας...

— Διατί;

— Διότι ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ εἶχε ἔσθ' ἐξ αὐτοῦ τοῦ παρὰ ἓνα πλοιαρίου πολὺ-πολὺ μικρόν, δὲν θὰ ἔμπορεῖ ποτε νὰ προχωρήσῃ τόσο μακρὰ σὲ τέτοια πέλαγα...

— Αὐτὸ δὲν ἔμπορὼ νὰ το ἐπιβεβαιώσω, οὔτε νὰ το ἀρνηθῶ. Ἀλλὰ τί παράδοξον νὰ υποθέσῃ κανεὶς ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ ἔμπορεῖ νὰ φθάσῃ σὲ κανένα μέρος, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ρεύματος; Δὲν πιστεύω δὲ νὰ ἔμεινε ὀκτὼ μῆνας μέσα εἰς τὸ πλοιαρίον του! Κάπου θὰ πεδιδάσθῃ, εἴτε εἰς καμμίαν νῆσον, εἴτε εἰς καμμίαν ἡπειρον. Καὶ ἰδοὺ διατί πρέπει νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεῦνας μας.

— Βέβαια... ἀλλὰ ὅλοι δὲν ἔχουν τὴν ἴδια γνώμη, ἀπήντησεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Τὸ γνωρίζω, ναύκληρε, καὶ ἀνησυχῶ. Ἡ δυσἀρέσκεια αὐξάνει;

— Ἔτσι φοβοῦμαι, κύριε Ζώρλιγκ!

— Ἡ ἰδέα ὅτι ἐκέρδιζαν κάμποσα δολλάρια, καὶ ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ κερδίσουν τὰ διπλά, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ παρόντα τῶν ναυτῶν. Καὶ ὁμῶς ἡ δωρεὰ σὰς ἦτον τόσο γενναία, ποῦ ἔπρεπε νὰ τοὺς δέσῃ ὅλους. Ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ ὡς τὸν πόλον, — ἂν υποθέσωμεν ὅτι φθάνομεν ἕως ἐκεῖ, — εἶνε ἕξ μῶτρες.

Λοιπὸν, ἕξ μῶτρες ἀπὸ δύο χιλιάδες δολλάρια ἡ μία, μᾶς ἀκάνουν δώδεκα χιλιάδες δολλάρια διὰ τριάνοντα ἀνθρώπους, μ' ἄλλους λόγους τετρακόσια δολλάρια γιὰ τὸν καθένα. Δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα! Καὶ ὁμῶς ἐκεῖνος ὁ καταραμένος ὁ Χῆρνε τοὺς γυρίζει ὁλοένα τὰ μυαλά, ποῦ θὰ ἰδοῦμε καμμία ἡμέρα ἐκεῖνο ποῦ δὲν θέλουμε!

— Ὁ Χῆρνε εἴμπορεῖ νὰ γυρίσῃ τὰ μυαλά τῶν νεοσυλλέκτων. Οἱ παλαιοὶ ὁμῶς ναῦται.

— Χμ! εἶνε καὶ ἀπ' αὐτοὺς τρεῖς τέσσαρες, ποῦ ἄρχισαν νὰ το συλλογίζονται... καὶ νὰ μὴ βλέπουν μὲ τόσο

καλὸ μᾶτι τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ταξιδίου.

— Νομίζω ὁμῶς ὅτι ὁ πλοίαρχος Ἄν Γκὺ καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος ἔμπορουν νὰ τοὺς ἐπιβληθῶν.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε, κύριε Ζώρλιγκ! Ἐπειτα δὲν εἴμπορεῖ νὰ βαρεθῇ ὡς τὸ τέλος καὶ ὁ ἴδιος ὁ πλοίαρχος, νὰ τον φοβίσῃ ἡ εὐθύνη ποῦ ἔχει παρὰ ἐπάνω του, καὶ νὰ φήσῃ ἔσθ' ἡμεσὶν τὸ ταξιδεῖν; Ναί! αὐτὸ ἀκριβῶς ἐφοδοῦμην κ' ἐγώ.

— Ὅσφ γιὰ τὸν φίλον μου Ἐνδικόττον, ἐξακολούθησεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, εἴμπορὼ νὰ ἐγγυηθῶ γι' αὐτόν, ὅπως καὶ γιὰ μένα τὸν ἴδιον. Εἴμαστε ἐτοιμοὶ νὰ πᾶμε καὶ ἔσθ' ἡμεσὶν τὸν κόσμον, — ἂν ὁ κόσμος ἔχῃ ἄκρη, — φθάνει νὰ το θέλῃ ὁ πλοίαρχος. Ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ δύο καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, εἴμποροῦμεν νὰ κάμουμεν καλὰ τοὺς ἄλλους;

— Διὰ τὸν Δίρκ Πέτερς τί λέγουν; ἠρώτησα.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπάνω του ρίχνουν ὅλοι τὰ κατάβαρα. Αὐτός, λέγουν, εἶνε ἡ αἰτία ποῦ βασανίζονται τώρα. Ἄν δὲν ἦταν νὰ πῇ πῶς ὁ Ἀρθούρος Πύμ ζῇ ἀκόμη, θὰ εἴχαμε πεία γυρίσῃ. Ἐστὴν ἀρχή, καθὼς ξεύρετε, τὸν ἔβλεπαν ὅλοι μὲ περιέργεια. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ Μαρτίνου Χόλτ, ἄρχισαν νὰ τον βλέπουν μὲ συμπάθεια. Ἀλλὰ τώρα ἂν, τώρα εἶνε ὁλωσδιόλου διαφορετικὰ. Σὰς εἶπα, νομίζουν πῶς αὐτὸς τὰ πταίει ὅλα. Καὶ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε Ζώρλιγκ, φοβοῦμαι μὴ μὲ παῖξουν καμμία μέρα κανένα ἄσχημο παιχνίδι.

— Ὁ Δίρκ Πέτερς θὰ ὑπερασπίσῃ καλὰ τὸν ἑαυτόν του. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ποῦ τολμήσῃ νὰ τον ἐγγίξῃ!

— Βέβαια! νὰ πέσῃ κανεὶς ἐς ἐκεῖνα τὰ χέρια, δὲν εἶνε εὐχάριστο πρᾶγμα... Ἀλλ' ἂν του ριχθῶν ὅλοι μαζί, τί θὰ κάμῃ; Τὸν πιάνουν καὶ σοὺ τον ρίχνουν ἔσθ' ἂν μὰρ μὴ χαρὰ!

— Τελοςπάντων, ἐλπίζω νὰ μὴ φθάσουν τὰ πράγματα ὡς ἐκεῖ, ναύκληρε! Ἐπειτα ἔχω πεποιθῆσιν, ὅτι σὺ θὰ φανῇς ἱκανὸς νὰ προλάβῃς κάθε ἀπόπειραν ἐναντίον τοῦ Δίρκ Πέτερς. Νὰ κατηχῇς συχνά, νὰ νοθεύῃς τοὺς ἀνθρώπους σου. Δόσε τοὺς νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἔχουμεν ἀκόμη καιρὸν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Φαλκλάνδην πρὶν τελειώσῃ τὸ καλοκαίρι. Ἡ δυσἀρέσκεια τοῦ πληρώματος δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον ὡς πρόσκαις, διὰ νὰ διατάξῃ τὴν υποχώρησιν!

— Ἐχετε πεποιθῆσιν εἰς ἐμέ, κύριε Ζώρλιγκ! Θὰ σὰς δουλεύσω ὅσον εἴμω καλλίτερα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΟΙΤΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΘΕΑΑ νὰ γνωρίσετε ὀλίγον ἓνα νεαρὸν φίλον μου. . . Νὰ σὰς τον συστήσω; Ἰδοὺ. Ὀνομάζεται Πολύβιος. Ἀριθμεῖ δεκαῆξ Μαίους, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγους μόνον ἐώρτασεν εἰς τοὺς ἀθηναίους κήπους, διότι ὁ πατήρ του εἶνε Ἀξιωματικός, καὶ ὡς τώρα μετετίθετο ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν. Ὁ φίλος μου ὅμως καυχᾶται ὅτι ἐγεννήθη ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς μίαν μετρίαν καὶ παλαιὰν οἰκίαν τῆς Πλάκας, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδειξε κάποτε, ψιθυρίσας μὲ συγκίνησιν: «Ἐδῶ — μέσα ἐπρωτοεῖδα τὸ πῶς.» — Ὁ χαρακτηρισμὸς του περιλαμβάνει πολλὰ καὶ διάφορα: εἶνε εὐμορφος, εὐσωμος, εὐκίνητος, εὐφύης, εὐμαθής. Διὰ τοῦτο ἤκουσεν ἕως τώρα καὶ πολλὰ εὐγε, ἐλπίζω δὲ ὅτι εἰς τὸ μέλλον θακούσῃ ἀκόμη περισσότερα. Προπαντὸς ὁμῶς εἶνε εὐπρεπὴς εἰς τοὺς τρόπους καὶ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν· μοῦ ἤρεσε δὲ πάντοτε νὰ τον βλέπω μὲ τὴν εὐμορφᾷ ναυτικῇ του, — βαθυκόκκινα τὸν χειμῶνα, λευκότατα, τὸ καλοκαίρι, — καὶ μὲ μίαν ναυτικὴν ψάθαν, τὸ πλατὺ χεῖλος τῆς ὁποίας ἀνεβίβαζεν ἀπὸ πίσω καὶ κατέβαζεν ἀπ' ἐμπρός, διὰ νὰ του σιάξῃ τὸ πρόσωπον μὲ μίαν χάριν ὀλωσδιόλου ἰδιαιτέραν.

Καὶ τόσο τὸν εἶχα συνειθίσῃ ἔτσι, ὥστε ὁμολογῶ ὅτι ἐπαραξενεύθηκα ὅχι ὀλίγον, ὅταν τὸν συνήντησα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, τέλειον λιμνοκόρυτον, — ὅπως λέγομεν ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, — μὲ χρωματιστὸν ὑποκάμισον, μὲ μαύρην μεταξωτὴν ζώνην καὶ... μ' ἓνα μπαστοναὶ εἰς τὸ χέρι.

— Λαμπρά! τοῦ ἐφώναξα, μόλις τὸν ἀνεγνώρισα. Τώρα δὲν σου λείπει, παρὰ τὸ σιγάρου!

— Ὁχι δά, κύριε Φαίδων! ἀπήντησεν ὁ Πολύβιος κατακόκκινος. Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα του. . .

— Καὶ εὐχομαι νὰ μὴν ἔλθῃ ποτέ, εἶπα ἐγώ. Ἀλλὰ πῶς; ἐδγαλες ἀπὸ τώρα τὰ ναυτικά;

— Μὰ τί; δὲν το ξεύρετε;

— Ὁχι. Τί συμβαίνει;

— Ἄ, δὲν το ξεύρετε! Τότε ἔχετε δίκην νάπορῃτε. Λοιπὸν πρέπει νὰ σὰς πῶ: πρῶτον ἐπάτησα εἰς τὰ δεκα-

επτὰ.

— Δεύτερον; Ὁ Πολύβιος ἔλαβεν ὕψος σοβαρὸν καὶ ἐπίσημον:

— Δεύτερον, εἶπε, ἂν καί μου φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον καὶ κύριον... τώρα εἶμαι Φοιτητής!

Καὶ ἐπρόφερε τὴν λέξιν μὲ τόσῃ ἔμφασιν, ὡς νὰ ἔλεγε τοῦλάχιστον: Τσάρος!

— Ἄ, ἔτσι; εἶπα μὲ τὴν ἰδίαν σοβαρότητα, ὡς θαμβωθείς ἀπὸ τὸν τίτλον, διὰ νὰ μὴ δυσαρστήσῃ τὸν νεαρὸν μου φίλον. Τὸ ἤξευρα ὅτι ἡ ἐτελείωνος φέτος τὸ Γυμνάσιον, ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμήν τὸ εἶχα λησμονήσῃ. Λοιπὸν Φοιτητής, εἰ; Καὶ εἰς ποῖαν σχολήν;

— Εἰς τὴν Ἰατρικὴν, ἀπήντησεν ὁ Πολύβιος μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἐγγραφῶ εἰς τὴν Ἰατρικὴν.

— Χαίρω πολὺ, εἶπα. Βλέπω δὲ ὅτι ἤρχισεν νὰ προετοιμάζεσαι ἐνωρὶς... ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Τώρα ἔχεις τελείως τὸ ὕψος καὶ τὴν περιβολὴν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ πολιτοῦ. Ὑποθέτω μάλιστα ὅτι ἡ μεταμόρφωσις δέν σου ἔδωκε μεγάλον κόπον. Τί ἐυκολώτερον τῶντι παρὰ νὰ γίνῃ ἡ βλούζα σακάκι, καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ χέρι ἓνα εὐλύγιτον μπαστοναί! . . . Ὅσφ διὰ τὸ καμάρι, διὰ τὴν πόζαν τοῦ νέου ἀξιωματοῦ, καὶ αὐτὴν μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἐκοπιάσας πολὺ νὰ τὴν ἀποκτήσῃς, εἰ; Ἀλλὰ δὲν μου λέγεις καὶ ἓνα ἄλλο, Πολύβιε; ἔκαμες ἐπίσης καὶ τὴν ἐσωτερικὴν προετοιμασίαν; ἐφρόντισας ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ἐσωτερικὴν περιβολὴν;

Ὁ Πολύβιος ἐκοκκίνισεν ἀκόμη περισσότερον καὶ ἐφάνη ἐκπλησσύμενος εἰς ἄκρον. Κάτι ἐνόησε, κάτι δὲν ἐνόησε, καὶ μὲ δισταγμὸν ἀπήντησεν:

— Ἄν ἐμελέτησα, λέγετε; . . . Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐμελέτησα ἀρκετὰ νομίζω ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ προπαρασκευασμένος. . . Ἀμα ἔχῃ κανεὶς Ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου μὲ λίαν καλῶς.

— Ὁχι, δὲν σ' ἐρώτησα αὐτό. Ἡξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι ἦσουν ἐπιμελὴς μαθητής. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ. Ἐπιμελεῖς μαθηταὶ πρέπει νὰ εἶνε ὅλοι: κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνουν ἐπιστήμονες, κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνουν βιομήχανοι, κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνουν ὑπάλληλοι, κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνουν συγγραφεῖς. Ἀλλὰ διὰ καθέν ἀπὸ τὰ διάφορα στάδια, ἀπαιτεῖται διαφορετικὴ, ἰδιαίτερα προετοιμασία. Σὺ λοιπὸν, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃς ἐπιστήμων, ἱατρός, τὴν ἔκαμες αὐτὴν τὴν προετοιμασίαν;

— Τώρα δὲν ἐννοῶ τίποτε, κύριε Φαίδων!

— Θὰ σε κάμω νὰ ἐννοήσῃς. Ἐν πρώτοις διατί θὰ γίνῃς ἱατρός καὶ ὀχι δικηγόρος;

— Ὅφ! ἔκαμεν ὁ Πολύβιος μορφάζων. Δικηγόροι εἶνε τόσο πολλοί! Θὰ

μου πῆτε ὅτι καὶ ἱατροὶ τὸ ἴδιο. . . Ἀλλ' ἐγὼ σκοπεύω νὰ γίνω στρατιωτικὸς ἱατρός. Ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ με κάμῃ ἀξιωματικόν ἢ μητέρα μου ἤθελε νὰ γίνω ἐπιστήμων. Ἐτσι ἐσυμβάσθησαν καὶ τὰ δύο! θὰ εἶμαι καὶ ἀξιωματικός, καὶ ἱατρός.

— Ἡ ἀπάντησίς σου, Πολύβιε, δέν με ικανοποιεῖ καθόλου. Εἰπέ μου τοῦλάχιστον: Ξεύρεις διατί οἱ νέοι σπουδάζουν ἐπιστήμας;

— Ἀπλούστατα! Διὰ νὰ λάβουν μίαν ἡμέραν ἓνα στάδιον, διὰ νὰ κερδίζουν χρήματα.

— Ὑπάρχουν ὁμῶς πολλοὶ παντοπῶλαι, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀσυγκρίτως περισσότερα ἀπὸ πολλοὺς ἱατροὺς καὶ δικηγόρους!

— Ναί, ἀλλὰ μὴ βάλετε! . . . εἶνε, βλέπετε, ἡ εὐγένεια τοῦ ἐπαγγέλματος. . . ἡ δόξα. . .

— Ὡστε λοιπὸν σπουδάζει κανεὶς ἐπιστήμων ὅχι μόνον διὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ διὰ δόξαν. . . Πολύβιε, αἱ ἀπαντήσεις σου δέν με ικανοποιοῦν καθόλου. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔκαμες τὴν προετοιμασίαν ποῦ ἐννοῶ.

— Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σὰς ἀπαντήσω;

— Ἄ, νὰ το! Ἄν εἶχες κάμῃ τὴν προετοιμασίαν ποῦ σου λέγω, θὰ ἤξευρες τί ἔπρεπε νὰπαντήσῃς. Καὶ ἐπειδὴ τώρα δὲν ἔχω καιρὸν νὰ μείνω περισσότερον μαζὶ σου, καὶ ἐπειδὴ τὸ ζήτημα εἶνε πολὺ σπουδαῖον, σοὺ ὑπόσχομαι νὰ γράψω εἰς τὸ προσεχές φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» μίαν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολήν, καὶ νὰ σοὺ τὰ εἰπῶ ὅλα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ τ' ἀκούσουν καὶ ὅλοι ὅσοι ἐγιναν ἢ ἐτοιμάζονται νὰ γίνουν φοιτηταί. Καλὴν ἐντάμωσιν!

Τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη εἰς τὸ Πολύβιον, ἡ σημερινή μου εἶνε ἀπλὴ προεισαγωγή. Τὸ ζήτημα θὰ το ἐξετάσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

Ὁ Ἀρλεκίνος ἦτο παῖδρον πτωχότατον· ἀλλὰ τόσο ἐξυπνον, τόσο ἀγαθόν, τόσο ἐπιμελὲς, ὥστε οἱ διδάσκαλοί του τὸν ὑπεραγαποῦσαν καὶ οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἐλάτρευαν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, — ὅτι θὰ σὰς διηγηθῶ συνῆδη εἰς μίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας πρὸ πολλῶν-πολλῶν ἐτῶν, — ἦτο συνήθεια νὰ χαρίζουν οἱ γονεῖς εἰς τὰ παῖδιά των μίαν καινούργιαν φορεσίαν διὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῆς Ἀποκριᾶς.

Καὶ ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας ἄλλη οἰκία δὲν ἐγίνετο εἰς τὸ Σχολεῖον. Κάθε

παιδί ἔλεγεν ἀτελείωτα διὰ τὸ χρώμα καὶ διὰ τὸ σχῆμα, τὸ ὅποιον θὰ εἶχε τὸ νέον ἀποκρηάτικον φόρεμά του, διὰ τὴν ἀνυπομονήσαν μὲ τὴν ὁποίαν τὸ ἐπερίμενε, διὰ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ ὠνεϊρεύετο νὰ κάμῃ. . .

Μόνον ὁ καϊμένος ὁ Ἀρλεκίνος δὲν ἔλεγε τίποτε.

— Πῶς ; ἐσύ δὲν ἐδιάλεξες ἀκόμη τὸ ὕψος ; τὸν ἠρώτησε μίαν ἡμέραν ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς του. Δὲν μας εἶπες τίποτε διὰ τὸ φόρεμά σου !

— Καὶ τί νὰ σὰς πῶ ; ἀπήντησε μελαγχολικῶς ὁ Ἀρλεκίνος. Δὲν ἔχω νὰ σὰς πῶ τίποτε. Οἱ γονεῖς μου εἶνε πτωχοί, καὶ φέτος δὲν ἔχουν νὰ μου κάμουν καινούργιο φόρεμα.

Οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἐλυπήθησαν πολὺ. Ἐκαμὲν μεταξύ των ἓν μικρὸν συμβούλιον, καὶ ὕστερα πάλιν τὸν ἐπλησίασαν καὶ τοῦ εἶπαν :

— Ἐννοία σου, Ἀρλεκίνε ! Ἐμεῖς εὐρήκαμεν τρόπον νὰ ἔχῃς καὶ σὺ τὸ φόρεμά σου. Μὴν λυπᾶσαι !

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, καθὲν ἀπὸ τὰ παιδιά ἔφερε καὶ ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἀρλεκίνον ἀπὸ ἑνα κομμάτι ὑφάσματος, ἀπὸ τὸ φόρεμα ποῦ τοῦ ἔρραπταν.

— Νά, αὐτὸ μοῦ ἐπερίσσευσεν, ἔλεγεν ὁ ἕνας.

— Νά, αὐτὸ μοῦ ἐπερίσσευσεν, ἔλεγεν ὁ ἄλλος.

Φυσικὰ τὰ τεμάχια αὐτὰ ἦσαν διαφόρων χρωμάτων καὶ διαφόρων ποιότητων. . . Ἀλλ' ὁ Ἀρλεκίνος τὰ ἐδέχθη μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν καὶ μὲ ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην πτωχοῦ καὶ καλοῦ παιδίου, ὅπως ἦτον. Ἦτο δυνατόν νὰ δυσχερᾶσθῇ τοὺς ἀγαπητοὺς του φίλους :

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀποκριᾶς ὁ μικρὸς Ἀρλεκίνος ἐφάνη εἰς τοὺς δρόμους μ' ἕνα φόρεμα περιέρχον, πρωτοφανές, πρωτοτυπότατον, διότι ἦτο σχηματισμένον ἀπὸ τετράγωνα παντός χρώματος καὶ πάσης ποιότητος. . . Ἀλλὰ δὲν φαντάζεσθε τί ἐντύπωσιν ἔκαμεν αὐτὸ τὸ ἀποκρηάτικον φόρεμα ! Καὶ νὲν ἀπὸ τὰ πλουσιόπαιδα δὲν ἐπρόσεξεν ὁ κόσμος, ὅσον τὸν πτωχὸν Ἀρλεκίνον μὲ τὰ πολύχρωμα τετράγωνα. Τὸν ἐνθυμοῦντο ὅλον τὸν χρόνον, καὶ τὴν ἄλλην ἀποκρηὰν ἐφάνησαν πολλὰ φορέματα, κατεσκευασμένα—ἀλλὰ ἐπιτηδες τώρα πλέον — μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Τὸν ἄλλον χρόνον ἀκόμη περισσότερα, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἀποκρηάτικον φόρεμα τοῦ Ἀρλεκίνου ἔγινε τοῦ συρμοῦ καὶ διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Ἰταλίαν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

Οὕτως ἡ ἀφελὴς εὐεργεσία τῶν παιδίων πρὸς τὸν πτωχὸν συμμαθητὴν των ἔζησε, ζῇ ἀκόμη καὶ θὰ ζῇ αἰωνίως. Ἐκαμε δὲ καὶ περίφημον τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρλεκίνου, διότι ἔκτοτε ὅχι μόνον τὰ

πασίγνωστα φορέματα τῆς Ἀποκριᾶς, τὰ ἀποτελούμενα ἀπὸ διάφορα κομμάτια, ὀνομάζονται « Ἀρλεκίνοι » ἀλλὰ καὶ ἓν εἶδος φαγητοῦ, μὲ πολλὰ καὶ διάφορα ἀρτύματα, ἐπίσης γνωστὸν καὶ διαδεδομένον.

Τὸ ἐφαντάζοντο ποτὲ τὰ καλὰ παιδία τοῦ σχολείου, ὅταν ἔδιδαν τὰ κομμάτια των εἰς τὸν Ἀρλεκίνον ;

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 277)

«Πότε λοιπὸν ἔρχεται ὁ κύριος Γαζῆς ; ἠρώτησεν εἰς τὸ γεῦμα ὁ θεῖος τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Ἰούλιον» σοῦ ἔγραψε ;

— Μάλιστα, θεέ μου ! θὰ ἐπιστρέψῃ τὴν Κυριακὴν ἢ διμηνος ἄδεια τὴν ὁποίαν τοῦ ἐδόσατε, λήγει ἰσα-ἰσα τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Καὶ ποῦ ἐπῆγε ;

— Εἰς τὴν Βρετάνην. Ἐκεῖ τελειοῦν πάντα ὅλα του τὰ ταξίδια.

— Πῶς ἐπέρασε ;

— Διεσκέδασε λαμπρά. Μοῦ γράφει ὅτι ἅμα ἔλθῃ θὰ μας τὰ διηγηθῇ ὅλα.

— Χαίρω πολὺ, ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ἔλλειψιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀξίου αὐτοῦ νέου.

— Μὲ τί εὐκολίαν ὅμως χαρίζεις τὴν συμπάθειάν σου ! εἶπε τότε ἡ κυρία Δούμανη. Ἡ πολλὴ σου καλωσύνη σὲ κάμνει νὰ τοὺς βλέπῃς ὅλους καλοὺς.

— Καὶ ὅμως σπανίως ἀπατώμαι, ἀπήντησεν ὁ κύριος Δούμανης. Ἐπειτα διὰ τὸν κ. Γαζῆν εἶχα τὰς καλλίστας συστάσεις, ὅταν τὸν προσέλαβα ὡς παιδαγωγὸν τοῦ Ἰουλίου σου. Ὁ φίλος μου Περμάκης μοῦ ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ. Εἶνε, καθὼς ἠξέυρεις, υἱὸς ἐνδὲς ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπνίγη. Ἦτο καὶ αὐτὸς σηματοφόρος ἀλλὰ παρητήθη, χάριν τῆς χήρας καὶ πτωχῆς μητρὸς του, ἅμα εἶδεν ὅτι ὡς παιδαγωγὸς τοῦ Ἰουλίου θὰ εἶχε μεγαλύτερον μισθόν. Καὶ πραγματικῶς, ἕνας σηματοφόρος δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ πέντε χιλιάδας φράγκα τὸν χρόνον, ὅσα τοῦ δίδω ἐγώ !

— Μὲ τέτοιον μισθὸν καὶ ποῖος δὲν θὰ ἐδέχετο ; ἀντεῖπε πάλιν ἡ κυρία Δούμανη.

— Καὶ ὅμως ἀμφιβάλλω ἂν ἄλλος υἱὸς θὰ ἐδέχετο νὰ θυσιάσῃ τὸν βαθμὸν τοῦ καὶ τὴν φιλοδοξίαν του, χάριν τῆς μητρὸς του. Εὐχομαι μάλιστα νὰ δειχθῇ καὶ πρὸς σὲ ὁ υἱός σου, ὁποῖος ἐδείχθη ὁ κ. Γαζῆς πρὸς τὴν μητέρα του. . . Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι τὴν ἔχασε καὶ αὐτὴν τὸ παρελθὸν ἔτος. . .

— Βλέπω ὅτι σὲ πειράζουν πάντοτε

τὰ λόγια μου, Εὐσέβιε. Καὶ ὅμως δὲν τα λέγω μὲ τέτοιον σκοπὸν.

— Ὡ, τὸ πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης. Τελοσπάντων τὴν προσεχῇ Κυριακὴν θὰ εἶνε ἐδῶ ὁ κ. Γαζῆς, καὶ ὁ Ζοζὼς θὰ μας σερβίρῃ εἰς τὸ τραπέζι τὸ πειρὸ παλαιὸ κρασί, διὰ νὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἐπάνοδον τοῦ καλοῦ μου φίλου !

Ὁ Ζοζὼς ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς, ὅτι θὰ ἐξετελεῖ πολὺ εὐχαρίστως τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του, διότι καὶ αὐτὸς ἀγαποῦσε πολὺ τὸν παιδαγωγόν.

Ὁ Ζοζὼς, ἀπὸ μικρὸς ὑπηρετῶν εἰς τὴν Λάνδην, πιστὸς ὡς σκύλος καὶ ἀφωσιωμένος εἰς τὸν κύριόν του, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ χωρὶς αὐτόν, εἶχεν ἀποκτήσῃ πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλῇ ἐλευθέρως καὶ νὰ ἐκφράζῃ τὴν γνώμην του διὰ κάθε τί. Μίαν ἐσπέραν, λοιπὸν, ἐνῶ ἐξέδιδε τὸ κύριόν του, ἠρώτησε :

— Δὲν σὰς φαίνεται, κύριε, ὅτι ὁ Γιαννάκης εἶνε πολὺ εὐμορφὸ παιδί ;

— Ναι . . . βέβαια. . . Ἀλλὰ γιατί μ' ἐρωτᾷς ; Σὺ ὅταν ὁμιλῇς, ἔχεις πάντοτε τὸν σκοπὸν σου.

— Νὰ γιατί σὰς ἐρωτῶ, κύριε. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Γιαννάκης εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ τραπέζι. Ἄν τον μάθω νὰ δίδῃ καὶ νὰ σηκῶν τὰ πιάτα, θὰ ἔχω τώρα ἕνα βοηθόν, καὶ ἂν ἀργότερα σπᾶσω κανένα χέρι ἢ κανένα πόδι. . .

— Καὶ γιατί προμαντεύεις τέτοια κακά ; ἠρώτησε γελῶν ὁ κύριος Δούμανης.

— Μὰ ἠξέυρω κ' ἐγώ, κύριε, τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ ! Ἀνθρωποὶ εἴμεθα. . . Τελοσπάντων, ἂν πάθω τίποτε, ὁ Γιαννάκης θὰ με ἀντικαταστήσῃ ὁλωςδιόλου.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ὁ οἰκοδεσπότης. Ἄν καὶ δὲν εὐχομαι νὰ πάθῃς τίποτε, σοῦ δίδω τὴν ἄδειαν νὰ διδάξῃς τὸν Γιαννάκην πῶς σερβίρουν καὶ νὰ τον ἐγκαταστήσῃς ὡς βοηθόν σου εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Καθὼς εἶνε ἔτσι μικροῦτοις, εὐμορφος καὶ μὲ καλοὺς τρόπους, θὰ κάμνῃ ὡραίαν φιγούραν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ζοζὼς ἠνοιξε τὸ στόμα του τόσο καὶ ἄλλο τόσο, διὰ νὰ τον εὐχαριστήσῃ, ὁ κύριος Δούμανης, ὁ ὁποῖος ἦτο εὐθυμότερος τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἐξηκολούθησε :

— Πρόσεξε ὅμως, νὰ μὴ σου βάλῃ ὁ Γιαννάκης κατὰ λάθος, κανένα πιάτο 'στὸ στόμα, γιατί θὰ περάσῃ ὁλόκληρο καὶ θὰ χαθῇ !

Καὶ τοῦτο ἐφάνη εἰς τὸν ἀγαθὸν Ζοζὸν τόσο ἄστεϊον, ὥστε ἀπὸ τὰ γέλια ἔπεσε κάτω καὶ ἐκυλίετο.

Εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Γιαννάκης ἤρχισε νὰ μαθηθῇ τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ χάρις εἰς τὴν μεθοδικωτάτην διδασκαλίαν τοῦ Ζοζὼ, ὁ ὁποῖος ἄφινε τὰ λερωμένα πιάτα ἐμπρὸς εἰς ὅλους, διὰ

νὰ ἐννοῇ ὁ μαθητευόμενός του ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσῃ καθαρά, ὁ Γιαννάκης δὲν ἤργησε νὰ γίνῃ τέλειος σ ε ρ β ι τ ὁ ρ ο ς. Οὕτω λοιπὸν τὴν Κυριακὴν, ὅταν ὁ κ. Γαζῆς ἐπέστρεψε καὶ ἐκάθησε πάλιν εἰς τὸ τραπέζι τῆς Λάνδης, εἰς τὴν συνειθισμένην του θέσιν πλησίον τῆς κυρίας Δούμανης, ὁ Γιαννάκης εὐρίσκετο ἀκριβῶς ὁπισθὲν τοῦ. Καὶ φαντασθῆτε μὲ ποῖαν ἐκπληξίν καὶ μὲ ποῖαν εὐχαρίστησιν ἤκουσε τὸν παιδαγωγὸν νὰ παντᾷ εἰς τὰς περὶ τοῦ ταξιδίου του ἐρωτήσεις τοῦ κ. Δούμανης :

— Ἐφθασα, ξεύρετε, ὡς τὸ Πλωμανάκι !

— Καὶ τί εἶνε αὐτὸ τὸ Πλωμανάκι ; Πρώτην φορὰν ἀκούω τέτοιο ὄνομα.

Καὶ ὁ κ. Δούμανης ἐκύτταξε τὸν Γιαννάκην, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ κατακόκκινος.

— Εἶνε ἕνα μικρὸ χωριό, ὅπου κατοικοῦν ὅλῃ ψαράδες, ἀπήντησεν ὁ κ. Γαζῆς. Ἐμεῖνα ἐκεῖ δέκα ἡμέρας.

— Ὑπάρχουν τίποτε βράχοι εἰς τὴν παραλίαν ; ἠρώτησεν ὁ οἰκοδεσπότης, ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῇ τὸν Γιαννάκην, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔνευε ναι ! ναι ! μὲ τὸ κεφάλι του.

— Βεβαίως, ὑπάρχουν βράχοι πελώριοι καὶ πολλοὶ παράξενοι. Μοῦ συνέβη μάλιστα καὶ κάτι τι περιεργότατον εἰς ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς βράχους.

— Τί σὰς συνέβη ; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος.

— Εἶχα πάρῃ μίαν ἡμέραν τὸ τουφέκι μου καὶ ἐσκότωνα γλάρους, ἔτσι γὰρ γούστο, διότι οἱ γλάροι, ξεύρετε, δὲν τρώγονται. . .

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει σκληρότητα, παρετήρησεν ἡ κυρία Δούμανη, ἀστεϊευμένη, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιαν σοβαρότητα.

— Τὸ ὁμολογῶ καὶ τὸ ἐξομολογούμαι, κυρία μου, ἀπήντησεν ὁ παιδαγωγὸς μὲ τὸν ἴδιον τόνον. Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ ἐσκόπευα ἕνα γλάρον, τὸν τελευταῖον, τὸν εἶδα ἐξαφνα νὰ καταβῇ εἰς τὰ πόδια μου ὡς σφαῖρα, καὶ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ τρώγῃ μὲ ὅλην τὴν ἡσυχίαν κάτι καβουράκια, ποῦ ἐπεριπατοῦσαν ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμο. Συγχρόνως ἀκούω καὶ κάτι γέλια παιδικὰ ποῦ μου ἐφάνη ὅτι ἔβγαιναν μέσα ἀπὸ ἕνα βράχον, ἐκεῖ πλησίον. Ἐσυλλογίσθηκα, ὅτι ὁ εὐμορφος ἐκείνος καὶ ἡμερὸς γλάρος θὰ νῆκεν εἰς τίποτε παιδιὰ, τὰ ὁποῖα θὰ ἐψάρευαν ἐκεῖ κάπου, καὶ ἀπεμακρύνθη. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπέστρεψα ἐνωρίτερα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πιάσω γαρίδες. Ὁ ἴδιος πάλιν γλάρος ἔτρεξε κοντά μου, καὶ μοῦ ἐξήτοῦσε μερίδιον. Τότε μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ μάθω καὶ καλὰ τινος εἶνε. Ἐπεριτριγύρισα ἕνα μεγάλον βράχον ἀλλὰ φαντασθῆτε μὲ ποῖαν μου ἐκπληξίν παρετήρησα ὅτι δὲν εἶχεν εἰ-

σοδον. Ὡμοίαζε μὲ πύργον τετράγωνον καὶ πελώριον, ἀπὸ ἕνα μονοκόμματον γρανίτην, χωρὶς ἄνοιγμα πουθενά. Καὶ ἔλεγα : Ἀπὸ ποῦ κατῶρθωσαν νὰ ἔμβουν μέσα ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ ; Ἀδύνατον νὰ το μαντεύσω. . .

Ὁ Γιαννάκης δὲν ἠμπούρεσε νὰ κρατηθῇ πλέον καὶ ἀνέκραξε :

— Ἀπὸ τὴν τρύπαν, ποῦ εἶνε κάτω εἰς τὸν ἄμμο !

Καὶ τότε ἦτο ἡ συγκίνησίς του, ὥστε τὸ πιάτον τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τοῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χέρια, ἐκτύπησε πρῶτα εἰς τὸν ὦμον τῆς κυρίας Δούμανης, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐκύλισε κάτω καὶ ἔγινε χίλια κομμάτια.

— Τί κατάστασις εἶν' αὕτη ; εἶπεν ἡ κυρία Δούμανη καταθυμωμένη. Βλέπετε, Εὐσέβιε μου, ὅτι δὲν ἐκλέγεις καλὰ τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας ;

— Ἐπειδὴ τάχα ἔσπασε ἕνα πιάτο ; ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης. Δὲν πειράζει ! Σήμερα δίδω τὸ δικαίωμα εἰς τὸν Γιαννάκην νὰ τα σπᾷς ὅλα !

— Ὅχι ὅμως ἐπάνω εἰς τὴν πλάτη μου ! εἶπεν εἰς ἄκρον δυσχερεστημένη ἡ κυρία.

— Μὰ πῶς αὐτὸ τὸ παιδί ὁμιλεῖ διὰ τὸν βράχον ; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζῆς. Τὸν ξεύρετε, παιδί μου ;

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζερρεβραῖν
ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΟΓΟΝ

(Μῦθος Κριλώφ)

Σὲ σπίτι χωρικοῦ ἕνα σκυλί πιστό, ἀλλὰ γρυνάτικο πολὺ, μὲ τᾶλογο τοῦ ἀφεντικοῦ του μιά φορὰ εἰς λόγους ἦλθε· κ' εἶπε ὁ Μοῦργος σοφά :

«— Ὅριστε, ποῖος περνᾷ ζωὴ χρυσή ! Ἐνῶ σὺν βασιλεῖ περνᾷς ἐσύ, ἐγώ, σὺν κακομοιριασμένῳ, ζῶ ἐδῶ. . . Ἐνα καλὸ, ἂν δὲν σε δώδουν, δὲν θὰ ἴδω !

Καὶ ποῖα μὰς κάνεις τάχατες δουλειά ; ἀνθρώπους φέρεις, ἢ μὲ βῆμα ἀργό-ἀργὸ τὸ ἀροτρό σου σύρεις μὲ τὸ γεωργό. . . καὶ ὕστερα φαγὶ καὶ τεμπελιά !

Μ' ἐμένα ὅμως ὁ καθέννας ἄς ἐλθῇ, ἂν του βαστᾷ καὶ ἂν τολμᾷ νὰ συγκριθῇ Μικρὸ δὲν εἶνε πρᾶγμα ! Μὴ θαρρῇ νὰ κάμῃ τὴ δουλειά μου, ὅτ' εἰμπορεῖ :

Τὰ πρόβατα ὅλη μέρα νὰ φυλάττῃ καὶ ὅλη νύκτα μ' ἀγρυπνο τὸ μάτι ἀπ' ἐξω ἀπ' τὴν αὐλὴν νὰ ξενυκτᾷ. . .

«— Ναι ! δίκηο ἔχεις τᾶλογο ἀπαντᾷ. Ἐγ' ὅμως, ἂν δὲν πάω κάθε καιρὸ νὰ σύρω τᾶροτρό μου 'ς τὸν ἀγρό, βεβαίως τᾶγρυπνό σου τότε μάτι. . . τίποτ' ἐδῶ δὲν θάχῃ νὰ φυλάττῃ !»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

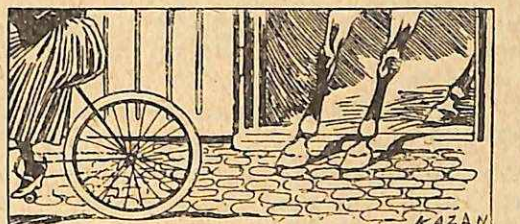
ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΕΞ ΕΙΚΟΝΑΣ

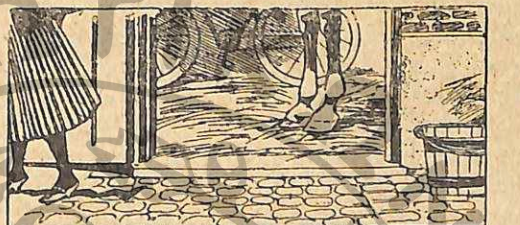
Ἡ Λιλὴ καὶ ὁ Ντορῆς εἶνε φίλοι.

Μίαν ἡμέραν ἡ Λιλὴ τὸν ἐγκαταλείπει . .

Δὲν περιγράφεται ἡ ἀπελπισία τοῦ Ντορῆ

Τώρα μελετᾷ τὴν φοβερὰν ἐκδίκησιν.

Τὴν ὁποίαν καὶ ἐκτελεῖ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

Δάκρυα μετανοίας καὶ συμφιλώσεως

Ο ΧΡΥΣΟΛΑΙΜΗΣ

Εἰς τὴν στέγην ἀρχοντικῆς ἀγρεπαύ-
λεως, εἰς ἓνα πύργον ὑπερήφανον, δε-
σπόζοντα ὅλης τῆς περιοχῆς, κατώκει
πολυμελὲς οἰκογένεια Περιστερῶν. Ἐπὶ
πολλὰς ἤδη γενεάς, τὰ πτηνὰ ἔζων ἐ-
κεῖ ἡσυχὰ καὶ εὐχαριστημένα, εἰς πᾶ-
σαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἔχοντα ἄφρονον
τὴν τροφήν, καὶ οὐδέποτε μεριμνῶντα
περὶ τῆς αὐρίου. Ἐκαμάρωναν, ἀλλὰ
χωρὶς ἑπάρσιν ἄφιναν τὰ ποικιλόχροα
πτερά των νὰ λάμπουν εἰς τὸν ἥλιον,
ἀλλὰ χωρὶς ὑπερηφάνειαν ἐπίσης χω-
ρὶς ὑπερηφάνειαν καὶ χωρὶς νὰ περὶ-
φρονῶσι τὰ βραχύτερα πτηνὰ, ἐπειτοῦ-
σαν καὶ ἀνέβαιναν καμμίαν φορὰν ὡς τὰ
σύννεφα. Αἱ πτέρυγές των εἶχον τὴν
δύναμιν νὰ τα ὀδηγήσουν, ἂν ἤθελαν,
καὶ ὑψηλὰ καὶ μακρὰν ἐν τοῦτοις ἐ-
κεῖνα οὐδέποτε ἀπεμκρύνοντο ἐκ τῆς
ἐστίας των. Καμμίαν φορὰν μετέβαινον
εἰς τὰ περὶχωρα πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν
γνωρίμων των περιστερῶν, ἀλλὰ μα-
κρυνὰ ταξίδια οὐδέποτε ἔκαμαν, οὔτε
εἶχον εἰς τὸν νοῦν των νὰ κάμουν ποτέ,
— τόσο ἦσαν εὐτυχῆ εἰς τὴν πατρίδα
των.

Τίποτε δὲν τοῖς ἔλειπε πραγματικῶς
ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς εὐ-
τυχίας των ὀφείλετο εἰς τὴν γλυκύτητα
τοῦ χαρακτῆρός των. Τόσον τὰ χρηστὰ
πτηνὰ, ὅσον καὶ οἱ χρηστοὶ ἄνθρωποι
πρέπει νὰ παρηγορῶνται εἰς τὰς δυστυ-
χίας των, συλλογιζόμενοι ὅτι ἡ καλω-
σύνη εἶνε στοιχεῖον ἀπαραίτητον τῆς
εὐτυχίας καὶ ὅτι οἱ κακοί, εἴτε πτέρυ-
γας ἔχουσιν εἴτε χεῖρας, ἀδύνατον εἶνε
νὰ πολλαύσουν εὐτυχίαν, ἐφ' ὅσον μένουν
κακοί!

Αἱ Περιστεραὶ ἦσαν καλαί· ὁ ἐγωῖ-
σμός δὲν εἶχε θέσιν εἰς τὰς καρδίας
των· μολοντί ἔζων καὶ ἐτρέφοντο τόσον
καλὰ, ἐσυλλογίζοντο καὶ ἐλυποῦντο τὰ
πτωχὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια τὸν χειμῶνα
κοιμῶνται εἰς τὸ ὑπαίθριον καὶ δὲν εὐρί-
σκον τροφὴν καθυμέραν. Διὰ τοῦτο
συχνὰ ἡ στέγη των ἐφιλοξενούσε τοιαῦτα
δυστυχῆ πλάσματα. Διὰ τοῦ παραδείγ-
ματος τῶν γονέων των, τὰ μικρὰ περι-
στερία ἐδιδάσκοντο ὅτι δὲν ὑπάρχει γλυ-
κύτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν εὐσπλαγγίαν,
καί, ἀπὸ τῆς φωνῆς ἀκομή, ἐξησκούντο
εἰς τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν ὑπερτάτην ἡ-
δονὴν τῶν ἀγαθῶν.

Εἰς ἀπόστασιν δύο λευγῶν ἀπὸ τοῦ
Περιστερεῶνος, ὑπῆρχε μέγα δάσος, ὅ-
που, ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν, ἤρχετο τα-
κτικά μία ἀγέλη Ἀγριοπεριστερῶν, καὶ
ἐπερνούσε τὸ καλοκαίρι.

Ἄν καὶ τῆς αὐτῆς καταγωγῆς πτη-
νὰ, Περιστεραὶ καὶ Ἀγριοπεριστεραὶ
δὲν εἶχον στενάς σχέσεις. Ὅσάνκι συν-
ηντῶντο εἰς τὸν ἀέρα, ἔχαιρετῶντο εὐ-
γενῶς, ἀλλὰ τίποτε περισσότεραν. Αἱ

Ἀγριοπεριστεραὶ, συνειθισμέναι εἰς τὴν
ἐλευθερίαν τῶν δασῶν καὶ τῶν μεγάλων
ταξιδιῶν, περιεφρόνουν κάπως τὴν οἰ-
κικὴν καὶ καθιστικὴν ζωὴν τῶν Περι-
στερῶν· αὐταὶ δὲ πάλιν ὀλίγην ἔτρεφον
ἐμπιστοσύνην πρὸς πτηνὰ, ἔχοντα τόσον
διαφορετικὰ ἔξεις.

Μίαν ἡμέραν, ἐν Ἀγριοπεριστερῶν
πληγμῶνον, ἔπεσε λιπόθυμον παρὰ τὴν
θύραν τοῦ Περιστερεῶνος. Εἶχεν εἰς τὴν
πέρυγα σφαιρίδιον κυνηγοῦ, καὶ δὲν ἡμ-
πορούσε νὰ πετάξῃ. Εἶπομεν, ὅτι αἱ
Περιστεραὶ ἦσαν φιλόξενοι. Ὅσαι εὐρέ-
θησαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ σπῆτι,
ἔσπευσαν πλησίον τοῦ τραυματίου. Τὸν
μετέφεραν μὲ προσοχὴν ἐντὸς τοῦ Πε-
ριστερεῶνος, τοῦ ἔκαμαν μίαν στρω-
μὴν ἀπὸ βαμβάκι, τὸν ἐξήπλωσαν μα-
λακά, καὶ κατόπιν ἔστειλαν ἀγγελιαφό-
ρον εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ εἴπῃ εἰς τὰς
Ἀγριοπεριστερὰς νὰ μὴν ἀνησυχῇσουν
διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συγγενοῦς των,
ὅτι ἦτο πληγμῶνος εἰς τὴν πτέρυγα,
ἀλλὰ πολὺ ἐλαφρά, ὅτι εὐρίσκεται εἰς
τὸν Περιστερεῶνα, ὅτι θὰ τον ἐκρατοῦ-
σαν ἐκεῖ μέχρις ἐντελοῦς θεραπείας τῆς
πληγῆς του, καὶ ὅτι θὰ τον ἐπεριποι-
οῦντο ὡς ἀδελφόν.

Καὶ ἐκράτησαν πραγματικῶς τὰς ὑ-
ποσχέσεις των. Μὲ ὅσην τρυφερότητα
καὶ προθυμίαν ἐπεριποιήθησαν τὸν ξένον
ἐκεῖνον, οὔτε συγγενῆ των θὰ ἐπεριποι-
οῦντο. Τοῦ ἔδιδαν τὸ καθαρώτερον νε-
ρόν, τοὺς καλλιτέρους κόκκους· δὲν τον
ἄφιναν ποτὲ μόνον· περιστεραὶ καὶ περι-
στερία, δὲν ἤξευραν ποῶς νὰ τον πρω-
τοπεριποιηθῇ, ὅταν εἶχεν ἀκόμη πυρε-
τόν, ποῶς νὰ τον πρωτοδιασκεδάσῃ,
ὅταν ἤρχισε πλέον ἢ ἀνάρρωσις· καὶ ἐ-
πειδὴ ἀγαπᾶ κανεὶς εἰς τὸ τέλος ἐκεῖνον
τὸν ὁποῖον εὐεργετῇ, ὅ,τι ἔκαμνον κατ'
ἀρχὰς ἐκ φιλανθρωπίας, τὸ ἔκαμνον
κατόπιν ἐξ αἰσθήματος φιλίας καὶ εὐχα-
ριστήσεως.

Ὁ τραυματίας ἦτο ἄξιος τῶν περι-
ποιήσεων. Τέκνον τῆς Ἀνατολῆς, ἀνα-
τεθραμμένον μὲ τὰς παραδόσεις τῆς ἀ-
ραβικῆς εὐγενείας, ἡσθάνετο ζωηροτάτην
τὴν πρὸς τοὺς εὐεργέτας εὐγνωμοσύνην.
Μὲ ὅλους τοὺς πόνους, δὲν παρέ-
λειπε ποτὲ νὰ εὐχαριστῇ τοὺς νοσοκό-
μους του, καὶ μόλις ἔγινε καλλίτερα
ἔκαμνε τὰ δυνατόν του διὰ νὰ καθιστᾷ
εὐαρέστους τὰς ὄρας, τὰς ὁποίας ἀφί-
εροναν εἰς αὐτόν. Καὶ ἐπειδὴ, ὡς γνήσιον
τέκνον τῆς ἐρήμου, κατεῖχε τὸ δῶρον
τῆς διηγήσεως, ἐσκέφθη νὰ τοὺς δια-
σκεδάσῃ διηγούμενος τὰ ταξίδια του.
Πολλάκις εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν ροῦν
τοῦ Ροδανοῦ, τοῦ ὠραίου τούτου ποτα-
μοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλβετία στέλλει
πρὸς τὴν Γαλλίαν. Εἶχε διασχίσῃ καὶ
ὅλας τὰς διευθύνσεις τὴν χαριτωμένην
Μεσόγειον. Εἶχε σταθῇ εἰς τοὺς βρά-
χους τῆς Σαρδηνίας καὶ εἰς τοὺς ἐλαιώ-

νας τῆς Κορσικῆς. Ἐγνώριζεν ὅλην τὴν
Ἰταλίαν. Πολλάκις ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ
κεκλιμένου πύργου τῆς Πίσσης, ἐπὶ τοῦ
περιφύρου παλατίου Πίττη, ἐπὶ τῆς με-
γαλοπρεποῦς Μητροπόλεως τοῦ Μιλά-
νου. Ἐξῆσεν εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπου
βασίλευον αἱ περιστεραὶ· εἶδε τὸν ὁ-
λὸν τοῦ ἁγίου Πέτρου, καθὼς καὶ τὸν
καπνὸν τοῦ Βεζουβίου. Τότες ὠμίλησε
περὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ περὶ τοῦ Παρθε-
νῶνος, περὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως
καὶ τῆς Ἀγίας Σοφίας. Τοῖς περιέ-
γραψε τὸν μαγευτικὸν Βόσπορον μὲ τὰ
ὠραῖα τὸν παλάτιν, ὅπου αἱ χανούμι-
σαι στολίζουν τὰ μαλλιά των μὲ μαρ-
γαριτάρια καὶ μὲ φλουριά, καὶ σύρουν
νωχελῶς ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων δαπέδων
τὰς χρυσοκεντήτους ἐμβάδας των.

(Ἐπετα συνεχέως)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Πρόχειρος)

Ἀπὸ τῆς 20 μέχρι τῆς 26 Αὐγούστου, — ἡμέρας
καθ' ἣν τὸ παρὸν φύλλον τίθεται εἰς τὸ πειστή-
ριον, — ἐψηφισαν προσέτι ὑπὲρ τῆς αὐτῆς τοῦ
φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξασέλιδον
μετὰ ἐξωφύλλου (ἐν ὅλῳ σελίδες 20 κατὰ Σάβ-
βατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν
Συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατα σειράν:

[Συνέχεια ἐκ σελίδος 278]

149. Μαρίνα Ἀχ. Μπεργιάννη, Ἀθηνῶν.
150. Ἐλένη Γερασ. Φωκά, Ἀργυροπολίου.
151. Ἀριστοτέλης Π. Μακρόπουλος, Καλαμῶν.
152. Δημήτριος Ἀλ. Μυλωνάκης, Κων/πόλεως.
153. Ζωὴ Ἀντ. Ζαλάππα, Ἀθηνῶν.
154. Ἀντώνιος Γ. Λοῖζος, Γαλατῶν.
155. Τρισεύγενη, Δημ. καὶ Διον. Π. Ραζηκό-
[τσικα, Σύρου.
156. Δέσπω Πεστεμαντζόγλου, Σμύρνης.
157. Γεώργιος Δ. Φλωρίδης, Κωνσταν/πόλεως.
158. Χρήστος Ἰω. Καλδερμής, Κωνσταν/τσας.
159. Δημήτριος Ε. Διπλάς, Λευκάδος.
160. Παναγιώτ. Γ. Κουτσομητόπουλος, Καλαμῶν.
161. Ἰουλιὰ Ν. Γιαννούλη, Αἰγίνης.
162. Σεβαστὸς Α. Οἰκονόμου, Σύρου.
163. Χρήστος Ἀλ. Οἰκονόμου, Χαλκίδος.
164. Γεώργιος Κατοσαφάνης, Βελιάδ.
165. Ἰωάννης Μ. Ἰορδανόπουλος, Ἀθηνῶν.
166. Ἀριέττα καὶ Φωριέττα Α. Μαρτελάου,
[Ἀθηνῶν.
167. Παναγιώτης Κ. Καρτῆς, Ἀργους.
168. Μαρία Ἀθ. Καλλινίκου, Σμύρνης.
169. Πέτρος Θεοδ. Γρυπάρης, Μυκόνου.
170. Διὰ Εὐθ. Λοβέρδου, Ἀργυροπολίου.
171. Μαχὰλ Σπυρ. Κουρούλης, Λητσούριου.
172. Ἐάνθη Γ. Σωτηρίου, Σμύρνης.
173. Βικτωρία Ἀρ. Ἀποστολίδου, Μονεμβασίας.
174. Ἀργυρὸς Μ. Παπαμάρκου, Μονεμβασίας.
175. Κωνστ. Π. Βοκοτόπουλος, Σύρου.
176. Μαρία Κ. Πολέμη, Ἀνδρού.
177. Γεώργιος Ι. Λεωνίδης, Ἀλεξανδρείας.
178. Χαράλαμπος Π. Τόλιας, Πρεβέζης.
179. Ὁρέστης Κ. Λευτίης, Μόσχας Ρωσσίας.
180. Ἀφροδίτη Β. Μελίδου, Μαϊκόβ Ρωσσίας.
181. Γρηγόριος Ι. Λευτίης, Μαϊκόβ Ρωσσίας.
182. Ἰωάνν. Κ. Γρηγοριάδης, Μαϊκόβ Ρωσσίας.
183. Παναγιώτης Ροῦμπος, Καλαμῶν.

[Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον

αἱ μετὰ τὴν 26 Αὐγούστου ἐγγραφεσόμενοι.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μπαμπᾶ, σήμερα ἡ σκάλα μας δὲν ἔγινε
«μουσικὴ κλίμαξ»;
— Γιατί, παιδί μου;
— Μὰ δὲν τὴν ἀνέβηκαν καὶ κατέβηκαν οἱ
μουσικοί, ποῦ ἦσαν νὰ παίξουν γιὰ τὴν ἑορτὴ
σου;

Εστῆλη ὑπὸ Δ. Δριῖου

• •

Ψευδολόγος πρὸς φίλον του:

— Μιὰ ἡμέρα, ἐκεῖ ποῦ ἐκοιμώμουν εἰς ἓνα
ἀγρόν, αἰσθάνθηκα σὰν νὰ ἐσκηνοδόμουν σιγά-
σιγά. Καὶ τί ἦτον, νομίζεις; Τὰ στάχυα ἐμε-
γάλυναν καὶ μ' ἐσῆκωναν καὶ μένα μαζί.

Εστῆλη ὑπὸ τῆς Νατάσας

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΛΗΓΕΙ

ΤΗΝ 31 Αὐγούστου λήγει ἡ Προθεσμία τῆς
Ψηφοφορίας. Σῆς μένουσιν δηλαδὴ τρεῖς ἡμέραι
ἀκόμη διὰ νὰ ψηφίσαι, ὅσοι δὲν ἐψηφίσαιτε μέ-
χρι τῆς στιγμῆς ποὺ ἀναγινώσκετε τὸ σημερι-
νὸν φυλλάδιον. Τρεῖς ἡμέραι... οὔτε πολὺ,
οὔτε ὀλίγον. Δὲν εἶνε βέβαια ἐνωρίς, ἀλλὰ δὲν
εἶνε οὔτε ἀργά. Ὅποιος θέλῃ, ἔχει ἀκόμη και-
ρὸν νὰ ἔλθῃ. [Διὰ Ψηφοφορίας διαρκούν συνήθως
μὴν ἡμέραν, καὶ ἰδοὺ ὅτι σεῖς ἔχετε εἰς τὴν
διάθεσίν σας τρεῖς ὁλοκλήρους. Μὴ σας φοβίῃ ἡ
ἰδέα, ὅτι ἔρχεσθε τελευταῖοι· εἶπα καὶ ἄλλοτε
ὅτι ὁ Χριστὸς μ' ἔμαθε νὰ δέχωμαι ἀκαὶ τὸν
ἐσχάτον καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον.] Ἐμπρὸς
λοιπὸν! Ἐντὸς τῶν τριῶν αὐτῶν ἡμερῶν ἂς
γίνῃ τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖον περιμένωμεν... Μό-
νον ἂν οὐ παρέλθῃ καὶ ἡ 31 Αὐγούστου θὰ
εἶνε ἀργά. Ἀ, μόνον ἐν τῷ Ἀδῇ οὐκ ἔστι με-
τάνοια... Εἶπα!

«ΠΡΟΣΕΟΝΙΚΙΟΥ»

Κατήντησε πολυπαθὴς καὶ αὐτὸς ὁ Πρόσας ὁ
Νικολῆ... Φαντάζομαι τί θὰ λέγουν, ὅσοι τὸν
περιμένουν μὲ τὴν ἀνυπομονήσαν.

Εἶπα ὅτι θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον, ἀλλὰ δὲν
καταβροῦθῃ τὸν Αὐγούστου οὔτε τὸν Σεπτέμ-
βριον... ἂν, καὶ, χωρὶς ἄλλο. Τώρα ἡ ἐκτύπω-
σις προχωρεῖ ταχύτατα, καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμε-
ρῶν, ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθήμερου τοῦ Σε-
πτεμβρίου, τὸ βιβλίον θὰ εἶνε ἐτοιμὸν καὶ θὰ εὐ-
ρίσκειται εἰς χεῖρας τῶν πολυπληθῶν συνδρομη-
τῶν του.

Ἀλήθεια, δὲν θὰ τον διαβάσουν, ὅπως εἶπα-
μεν, κατὰ τὰς Διακοπὰς· διότι τὸν Σεπτέμ-
βριον ἀρχίζουν πλέον τὰ μαθήματα. Ἀλλ' ἐν
ὠραῖον βιβλίον πάντοτε εὐρίσκει καιρὸν νὰ το
ἀναγνώσῃ κανεὶς, καὶ πάντοτε ὠφελεῖται.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι μία ὁλωσίδου ἀπροσδό-
κητος συρροὴ ἐμποδίων ἔκαμε νὰ βραδύνῃ τό-
σον ἡ ἐκδοσις τοῦ «Πρόσαντος». Ἐχάλασαν με-
ρικαὶ εἰκόνες, καὶ ἐδέησε νὰ ξαναγίνοντο ἡρ-
γῆς πᾶρα πολὺ νὰ ἔλθῃ τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον
παρήγγειλα· εἰς τὸ τυπογραφεῖον, ἐνεκα τῆς ἐκ-
τυπώσεως τῶν σχολικῶν βιβλίων, τοὺς μῆνας
τούτους εἶχον πᾶρα πολὺ ἐργασίαν. Καὶ οὕτως
ὁ «Πρόσας» ἔμεινεν ὀπίσω.

Ἀλλὰ τὰ παθήματα μοῦ ἔγιναν μαθήματα
αὐτὴν τὴν φορὰν, καὶ ἀπεφάσισα εἰς τὸ ἐξῆς
νὰ τυκῶν ἀπὸ τὸν χειμῶνα, τοὺς τῶρους τῆς
Βιβλιοθήκης, τοὺς ὁποῖους θὰ ἐκδίδω τὸ Καλο-
καίρι. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ καθυστέρησις τῆς Βιβλιο-
θήκης μας θὰ εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία.

Συγχαίρω θερμῶς τὰς φίλας μου, αἱ ὁποῖαι

μετὰ τόσης ἐπιτυχίας ὑπέστησαν τὰς ἐπὶ πτω-
χίῳ ἐξετάσεις εἰς τὸ Ἀρσάκειον. Ἡ πλειονο-
ψηρία αὐτῶν, ἡ μᾶλλον ἡ ὁλοψηρία, ἔλαβε τὸν
πρῶτον βαθμόν, δηλαδὴ ἄριστα. Τὸ περιεργον
εἶνε, ὅτι ἐκ τῶν δευτεροβαθμίων πολὺ ὀλίγαι ἦσαν
αἱ φίλαι μου, ἐκ δὲ τῶν τριτοβαθμίων, οὐδεμία.
Καὶ πάλιν ἐκ τῶν πένη, αἱ ὁποῖαι, μετὰ τῶν
88 πρωτοβαθμίων, ἔλαβον σωστὸν 10, αἱ τρεῖς
ἦσαν φίλαι μου: ἦτοι ἡ Μαρία Παυλάκη, ἡ
Ἄννα Φραγκίσκου καὶ ἡ Μαρία Κοτζάνη.
Λυποῦμαι διότι δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω
καὶ τῶν ἄλλων τὰ ὀνόματα. Ἀλλ' ἂς δεχθῶν
ἴδω, μαζί μὲ τὰ συγχαρητήρια μου, καὶ τὰς εὐ-
χαριστίας μου, διότι αἱ Ἐξετάσεις αὐταὶ ἦσαν δι'
ἐμὲ νέος θρίαμβος, ἀρ' οὐ σχεδὸν ἀποκαλει-
στικῶς αἱ φίλαι μου διεκρίθησαν... ἵνα πλη-
ρωθῇ τὸ ρηθὲν κτλ.

Ναύαρχε Σάμψων, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευ-
δώνυμον. Ἀλλ' αἱ προτάσεις σου εἶχον δημοσι-
ευθῇ, πρὶν λάβω τὴν ἐπιστολήν σου.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, Δη-
μήτριε Γεροντέλλη, καὶ ἐθαύμασα τὴν φιλο-
μουσίαν σου. Σὲ παρακαλῶ ὅμως διὰ τὸν μικρὸν
ἐξάδελφόν σου, τὸν ὁποῖον θὰ κηδεμονεύῃς ὡς
συνδρομητὴν μέχρι τῆς ἐνληκισμοῦ σου, νὰ ἐκ-
λέξῃ ἐν ἄλλῳ ψευδώνυμον, διότι ἔχω ἤδη ὅ-
λον Δίκαιον Ἀριστέλην. Ἐπιθυμῶ δὲ νὰ μου
γράψῃς συχνά.

Στηριγμὰ τῆς Μητρός, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον
σοῦ ἐξέλεξα, τὸ ὁποῖον μοῦ ἤρεσε πολὺ. Μὲ
πολλὴν μου χαρὰν ἔλαβα ἐπιστολήν σου ὕστερ
ἀπὸ τόσον καιρὸν, καὶ εἶδα ὅτι ἐξακολουθεῖς νὰ
μ' ἀγαπᾷς μὲ ὅλην σου τὴν καρδίαν. Κ' ἐγὼ τὸ
ἴδιον.

Μ' ἔκαμες κ' ἔχῃς ὀλίγον εἰς τὴν δροσερὰν
ἐσχόνην σας, Ἑλληνοπούλα, μὲ τὴν περιγρα-
φικωτάτην ἐπιστολήν σου. Ἐχάρην πολὺ πού ἐξ
αἰτίας μου ἐγνωρίσθης μὲ τὴν Πάντοτε Φαι-
δράν. Εἶδες τί ἐξυπνο κοριτσάκι; Σοῦ ἐταίρια-
ζεν ὡς φίλη.

Ἡθοποῖε Κῆν, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδῶ-
νυμον.

Βασίλειε Βασιλείου, ἀναγνώσῃς τὸν Ὀδη-
γὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον, καὶ
τότε θὰ ἴδῃς πῶς στέλλονται αἱ λύσεις. Ἀπὸ τὸ
προσεχὲς φύλλον ἀρχίζει νέος Διαγωνισμός. Χαί-
ρω πού ἀπεφάσισες νὰ μου γράψῃς.

Ζοφερὲ Μεσσίαν, ὁ Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, μοῦ
εἶχε στείλῃ ἐν ὁλόκληρον τετραδίον μὲ πολλὰς
Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, ὅλας ἐπιτυχεῖς καὶ
διαφόρους εἰδῶν. Ἀπὸ αὐτὰς λοιπὸν ἐξελεξα τὰς
10 ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσά μαζί, διότι
ἀπετέλουν ἐν σύνολον ποικίλον, πλήρως καὶ ὡ-
ραῖον, — ὅπως καὶ τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ σὺ μοῦ ἔ-
στειλες πολλὰς καὶ ποικίλας Ἀσκήσεις ἐπιτυ-
χεῖς· ἀλλὰ κατὰ καιροῦς, ὅχι ὅλας μαζί, ὥστε
νὰ τὰς ἔχω ὑπ' ὄψιν μου ἐν τῷ συνόλῳ, διὰ νὰ
κάμω παρομοίαν ἐκλογὴν καὶ δημοσιεύσω. Ἐ-
νόησες τώρα;

Ὁρέστη Χρηστίδη, νέε μου φίλε, σὲ δέχο-
μαι μετὰ πάσης χαρᾶς. Μὴ διστάξῃς νὰ μου
γράψῃς πάντοτε καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς
διαγωνισμούς. Σιγὰ-σιγὰ συνειθίζῃ κανεὶς.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Λευκὲ Κόραξ, διὰ τὰς
τόσον θερμὰς ἐκφράσεις. Εἶσαι πραγματικῶς φί-
λος ἐνδοσυνώτης καὶ πολὺ ἀγαπητός. Ὡς πρὸς
τὴν Ἀλεποῦν, τὴν ὁποίαν εἶδες εἰς τὰς ἐγκρί-
σεις τῶν ψευδωνύμων, σὲ πληροφορῶ ὅτι δὲν
εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐκλεψε τὸ τυρὶ τοῦ προ-
πάπου σου, ἀλλ' ἀπλῶς μία ἀπόγονός της.

Πάνε Β. Τριγγέτα, σ' ἐνέγραψα εἰς τὸν
«Πρόσαντα». Νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον αἰστέ
ἔχω ἤδη Μαστροχαραλαστήν.

Κματίζουσα θάλασσα, τὰ μπλιέτα μὲ τὸ
ψευδώνυμον, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ φίλοι
μου, δὲν εἶνε βέβαια πρᾶγμα ἀπολύτου ἀνάγκης,
ἀλλὰ κομψῆς πολυτελείας. Μὲ αὐτὰ συνήθως
συνδεύουν τὰ τετράδια τῶν Μικρῶν Μυστι-
κῶν των.

Ἀφράτο Γουρουνόπουλο, δεκτὸν τὸ νέον σου
ψευδώνυμον. Εὐχαριστοῦμαι πάντοτε νὰκούω

καλὰ διὰ τὰ αἰσθήματα τῶν φίλων μου καὶ διὰ
τοῦτο εὐχαριστῶν δι' ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῆς
ἀδελφικῆς φιλίας, ἡ ὁποία σὲ συνδέει πρὸς τὸν
Συριακὸν Ἰππότην.

Μετὰ βαθυτάτης μου θλίψεως, μανθάνω αὐτὴν
τὴν στιγμὴν τὸν θάνατον τοῦ καλλίστου καὶ ἀγα-
πητοτάτου φίλου μας, τοῦ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Κυκλώφ Πολύφωμος γνωστοῦ σὰς Ἀναστά-
σιου Ἀνδριτσάκη, ἐπισυμβάντα ἐν Κη-
φισίᾳ κατόπι τυχαίου καὶ ἀπροσδοκίτου δυστυ-
χήματος. Ποῖος θὰ παρηγορήσῃ τοὺς δυστυχεῖς
γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς τοὺς θρηνοῦντας τὴν τρα-
γικὴν καὶ ἄωρον ἀποχωρισμόν; Μόνος ὁ Θεὸς
εἰμπορεῖ νὰ ξηράνῃ τὰ πικρὰ αὐτὰ δάκρυα, καὶ
τὸν παρακαλῶ ἐξ ὅλης καρδίας... Προσευχῇ
θῆτε καὶ σεῖς, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ὑπὲρ τῆς ψυ-
χῆς τοῦ μεταστάσαντος συναδέλφου σας καὶ ὑπὲρ
τῆς ταχείας παραμυθίας τῶν δεινῶς δοκιμασθέν-
των συγγενῶν του!

φώ.—ὁ Δημ. Π. Δρίδας μετὸν Εὐάγγελον Σωτηρακόπουλον καὶ Ἀριστείδην Α. Ρ. Ραχχαβῆν.—ὁ Δημ. Δίπλος μετὸν Ναυτοπούλου.—ὁ Μακρολέλεξας μετὸν Ναυτοπούλου.—ὁ Αὐγερινὸς μετὸν Ἀνθὸς τῆς Ἰαπωνίας.—ὁ Στρατηγὸς Ἀντίβας μετὸν Σπασμένον Φεγγίτην καὶ Φάλλορτα Ρύκα.—ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα μετὸν Ρωμιοπούλου, Αὐγερινὸν καὶ Δὴ Χούγκ Τσάγκ.—ὁ Μικρὸς Περιηγητὴς μετὸν Γ. Βορέν, Ναυτοπούλου καὶ Μικρὸν Πιανίσταν.—ὁ Φίλανθος μετὸν Μυστικὴν Φωρὴν.—τὸ Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου μετὸν Ἀρχιζιάνιον.—τὸ Ἀνθὸς τῆς Εὐαίσθησις μετὸν Τσούχτραν, Ἀντιγόνην, Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς, Ἀρχιζιάνιον καὶ Τσίρ-Τσίρ.—ὁ Τίδος τῆς Νυκτός μετὸν Οὐμὶχλιν τῆς Ἀγγλίας, Τρικέφαλον Ὑδραν, Μόσσαν τῆς Ἀστρονομίας καὶ Ἀνθισμένην Λυγαριάν.—ἡ Ἀμυδρὰ Λάμψις μετὸν Σαμιακὴν Σημαίαν, Παπαρούναν τῆς Πεντέλης, Ἄδραν τοῦ Βουνοῦ καὶ Μικρὸν Τρυπανιστήν.—ἡ Ἐνδοξὸς Σαλαμὶς μετὸν Ἑλληνικὸν Τορπιλλοδόλον, Ἀνθὸς τῆς Εὐαίσθησις, Μικρὸν Ποιητήν, Πλοῖον τοῦ Δουράβεως καὶ Ἀνθὸς τῆς Αὐγῆς.—ἡ Τρικέφαλος Ὑδρα μετὸν Τρικέφαλον Κέρβερον, Ναστραδὸν Χόντζαν, Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Ἑλληνίδα Καλλιτέχνίδα καὶ Μέλλορτα Ναυαρχον.—ἡ Ξερητευμένη Συριατὴ μετὸν Τρυγονάκι, Ναυτοπούλου καὶ Τζί. Τζί Μπούμ Μπούμ.—ἡ Ἑλληνοπούλα μετὸν Πρασίνην Χλόην, Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν, Βασίλισσαν τῶν Ἀνθῶν, Ἀγρυπνον Φάρον καὶ Ἰωρίδα τῆς Χάλικης.—ἡ Φίλεργος Χελιδὼν μετὸν Φαίδωνα Σαρμαριζίδην καὶ μετὸν Ἀντιγόνην.—ὁ Νέρων Μπουφίδης μετὸν Γεράσιμον Ἑσλιν.—ἡ Ὑπολαίς μετὸν Μέρωπην Μαρίνον, Σημαιοφόρον καὶ Χρυσούλου Παναγοπούλου.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Μισοκακόμοιρον, Ἀρθόθρον Κοέν, Μπομπουνισμένο Μυαλό, Μακρολέλεξαν, Μεσολογγιτάκι, Δεσποτίδα Δὴ Χούγκ Τσάγκ (τὴν ὁποῖαν συγχαίρω θερμῶς). Ὑπολαίδα (τί χαριτωμένον τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Τασοῦ !). Μέλανα Ἰππότην (ἔστειλα τὸν τόμον καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐννεργείας). Μαρίαν Καλλιρίκον, Ἀσπροποταμίτην (ναί, ἀπῆκε μὴν ἐπιστολὴν διὰ τὸν Ὁ. ἀλλὰ τὴν ἔλαθεν ὀπίσω διὰ νὰ φροντίσῃ ὁ ἴδιος περὶ τῆς ἀποστολῆς). Ζήτην, Πεζοναύτην (ἔστειλα). Ἐλευθερον Ἑλληνα, Ξερητευμένην Συριατὴν, Κῆμα τοῦ Ἐξείνου (ἔστειλα). Φιλόμουσον Παῖδα (σὲ συγχαίρω διὰ τὰς μουσικὰς προόδους σου καὶ τὰς λαμπρὰς ἀναγνώσεις σου). Τρικέφαλον Ὑδραν, Ἐνδοξὸν Σαλαμῖνα, Ἀπόστολον Μαρίνον, Σπασμένον Φεγγίτην, Ἀγρυπνον Φάρον καὶ Περούσα (ὑποθέτω ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἐνόησαν τίποτε ὅσοι ἦσαν εἰς τὸ βαγόνι, ἀφ' οὗ δὲν εἶχαν τὴν συνέχειαν). Ἀμυδρὰν Λάμψιν, Φλοῦσθον τοῦ Εὐξείνου (σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν Γνώμην σου· εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου καὶ τοὺς γονεῖς σου καὶ τὸν διδάσκαλόν σου, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴν καλωσύνην νὰ μου στέλουν τὰς κολακευτικὰς Γνώμας των). Τίδος τῆς Νυκτός, Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου (στειλὲ μου, διὰ νὰ ἐκλέγω). Φίλανθον, Ἐλευθερον Ἑλληνα (ἡρωϊσμός πρὸς τὸ κακὸν δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ καλόν· ὥστε ἄλλην λέξιν ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇς, προκειμένου περὶ τοῦ Στρόμφαν). Μαρίαν Στούαρτ (πρέπει νὰ εἴσαι εὐχαριστημένη, διότι ὁ βαθμὸς σου, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, εἶνε λαμπρὸς). Στρατηγὸν Ἀντίβαν (ὁ ὁποῖος εἶχε ἐννοήσῃ διὰ τὸ Χούντ ἦτο ὁ Διρκ Πέτερς, μόλις εἶπε : «Καὶ τὸν Πύμ ; τὸν καίμενον τὸν Πύμ ;»). Ἐτοιμόροπον Οἰκίαν, Ἰππότην Γουλιέλμον, Β. Π. Πανῶν (ἔχει καλῶς). Χρυσόφαλλον Λέοντα, Χρυσό-

στομον Κανάκην (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐμενεῖς διαθέσεις). Ναϊάδα (ναί, ἔτσι εἶνε, ὅπως λέγεις· καὶ ἐγὼ δὲν εὐρίσκω λέξεις νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὸν τόσον ἐνθουσιασμόν). Ἐρρεχθεῖον (ἂν εἶχα σήμερον τόπον διὰ Πληροπορίας, θὰ ἐδημοσίευσά τὰς ἐρωτήσεις σου· ἀλλὰ μόνη μου δὲν εἴμπορῶ νὰ σου ἀπαντήσω). Αὐγερινὸν (βέβαια) τὸ βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐγγράφω τοὺς δυσηρηστικόμενους, θὰ ὀνομάζεται : «Βιβλίον τῶν Παραπονιάριδων, πρὸς ἀποκλεισμόν.» Σκαριδάκι, Σοφὸν Σωκράτην (νὰ μὴ κόπτης τὸν Χάρτην τῶν Δύσεων). Ἰρίδα, Ἀετὸν τῆς Ἰδῆς (1 τεύχος, 60 λεπτὰ). Δ. Ε. Δίπλος (πολὺ μετριοφρονεῖς· μετὰ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου καὶ ἤθελα μάλιστα νὰ ἦτο ἐκτενεστέρα). Δ. Δρίθαν (καὶ εἰς τὰς δύο σου ἐρωτήσεις ἀπαντῶ ὅχι). Τρυγονάκι (τὸ ὁποῖον ἀπορεῖ, διατὶ τὸ τεῖχος τῆς Σχῶρας τῶν Μακάρων νὰ εἶνε ἀπὸ πλάσι καὶ ὅχι· ἀπὸ μακαρόνια !). Ναυτοπούλου (δὲν θὰ κοινοποιῶ τὴν διάψευσίν σου, διότι τὰ πράγματα θὰ μπλεχθοῦν καὶ τότε τρέχα-γύρευε !). Ἰωάννην Καζούλην, Ἀγρυπνον Δράκοντα (καμμία ἐξαιρέσις· φαίνεται ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχα τόπον). Μικρούλου Πιανιστῆν (ἔστειλα· δὲν πιστεύω δὲ νὰ ἔχῃς καὶ τόσων πολλὰ ἐλαττώματα ! ἀπεναντίας ἡξεύρω ὅτι εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι καὶ ὅτι ὅλοι σὲ ἀγαποῦν). Ἐθνικὸν Ὑμνον, Ταγαγαίαν Κόρην, Μυλόρδον, (τὸ διὰ τὸ Σκῆπτρον τοῦ Διὸς τετραδίον σου δὲν εἶχε γραμματόσημον· στείλε). Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην (καταλητοτάτη ἡ ὀνομασία τῆς ἐπαύλειος). Φωτοδόλον Ἀστρον, Ἀρατον, Ἰωνικὴν Ἀκτὴν (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· νὰ μου φιλῆσῃς τὴν νέαν μου φίλην). Ν. Ἰατρόν, Ἰουλίαν Γιαννουλὴν, Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους (ὅχι, ἀκόμη). Μυτίλον τὸν Μαργαριτοδόρον (γράφω σήμερον περὶ «Πρόαντος») Μα-στίχα τῆς Χίου, Ἀγρυπολογιστάτον κτλ. Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Ἀγούστου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρ.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψαι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφῇ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται σφ 1.

494. Στοιχειόγραφος.

Δυστυχημένον ἄνθρωπον εὐθὺς θὰ μεταβάλλῃς. Εἰς ἄλλην σύζυγον τοῦ Ἀώτ, τὴν κεφαλὴν ἂν [βγάλης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Αὐγερινόυ.

495. Συλλαβόγραφος.

Πρόθεσις τὸ πρῶτόν μου,
Πρόθεσις τὸ δευτέρόν μου,
Πρόθεσις τὸ τρίτον μου,
Πρόθεσις τὸ σύνολόν μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Ἀκτῆς.

496. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τὴν θέσιν ποῦ μάθηκες
Ἦλθες πάλιν καὶ μ' εὐρήκας.
Ἄν δε μ' ἀναγραμματίσῃς
Δύσκολα θὰ με νικήσῃς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Χαλασχοῦ Κόσμου.

497. Τονόγραφος.

Ἄλλοτε ἂν ἤμην ἥρος
Τώρα εἶμαι μόνον πόλις.
Ἄν τὸν τόνον μεταθέσῃς
Τότε θὰ κινουῖμαι μόλις.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰππότη Γουλιέλμου.

498. Μωδαῖκόν.

Ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ γέροντας ὁ ἄγριος ποῦ δια-
[βαίνει ;
—Δέν τον γνωρίζω. — Ἄκουσε λοιπὸν νὰ τον
[γνωρίσῃς ;

Μητέρα ἔχει τὴν χαρὰ, πατέρα ἔχει τὸ φθόνον.
Κ' ἐν' ἀδελφὸν μονάκριβον, τὸν κόρακα τὸν μαῦρον.
Στὴ μέση ἐκόπηκε ἡ χαρὰ καὶ τοῦδ' ὡσε κεφάλι,
Κι' ὁ κόρακας τὴν μαῦρον του τὴ μέση γιὰ ζουνάρι.
Ὑστερα τοῦδ' ὡσε γιὰ οὐρ καὶ ὁ κίτριναρὸς φθόνος
Τὴν ἰδικὴν του τὴν οὐρ. — Κατάλαβες ποῖος εἶνε ;
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτιαίας Ἀθηνᾶς.

499. Κυβόλεξον.

1. Καλλιτέλεσσον πούλι.
2. Ὅλοι μ' ἀγαποῦν πολὺ.
3. Ὅταν διδῇς θὰ με δώσῃς.
4. Ἐν ἐπίθετον κοινόν.
5. Ἐν ὑπόρριον πτηνόν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀύρας τοῦ Εὐξείνου.

500. Κρίκοι.

Νάνικατασταθῶσιν οἱ ἄ-
* . . . * στερίστοι διὰ γραμμάτων,
* . . . * οὕτως ὥστε νάναγινώσκεται
* . . . * ἄνω ἀρχαῖος στρατηγός, δε-
* . . . * ξιὰ ἀρχαία πόλις, ἀριστερᾶ
* Ο Ο * ἑλληνικὴ ἑορτή. Εἰς δὲ τὸ
* . . . * μέσον, ἀπὸ τῶν Ὀμικρὸν
* . . . * μέγχι τῶν ἀστερίσκων, δε-
* . . . * ξιὰ ἐπίρρημα, ἀριστερᾶ ποι-
* . . . * ητῆς.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλανθοῦς.

501. Φύρδον Μίγδον.

Ἄμους χρᾶδοσε
Τσομοῦς σμάτερον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Διοσκουίδος Δὴ Χούγκ Τσάγκ.

502—503. Ἀδελφὰ Παροράματα.

- 1.—Ὁ βίος ἦτο ἀρχαῖος κωρὸς.
- 2.—Κτήνος εἶνε νῆσος τῶν κοιλάδων.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

504. Παίγνιον.

Νὰ εὐρεθῇ λέξις κοινοτάτη, ἐξ ἐπτὰ στοι-
χείων, τῆς ὁποίας τὸ δευτέρον, τὸ τέταρτον καὶ
τὸ τελικὸν νὰ εἶνε τὰ αὐτά.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἐτοιμορόπου Οἰκίας.

505. Ἀπροδόκητον.

Πότε θὰ πολεμήσῃον πάλιν Γάλλοι καὶ Γερμανοί ;
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθεροῦ Ἑλληνοῦ.

506. Ἑλληνοδύμφωνον.

η-εηη-η-η-ουου-ει.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ζοφίου Μεσαιωνοῦ.

507. Γρίφος.

1 1
I 1 1
Nαδ 1 Μέν 1 I
1 1
1 1
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου.

ΤΕΛΟΣ

τοῦ 55ου Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων.
Ἀπὸ τοῦ προδεχοῦς φύλλου νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 27 Ἰουνίου ἔι

340. Παῖων (παῖ, ὦν). — 341. Κύθηρα,
Θῆρα.—342. Θράξ, θρίξ.—343. Ὁ πετεινός.

344. Α ΓΥΓ ΟΛΚΑΣ ΠΑΡΑΛΟΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 345-349. 1, Ἀδρια-
νός. 2, Μυλόρδος. 3, Θέλουσα. 4, Χρυσά-
ετος. 5, Ὑπολαίς.— 350-353. 1, Τύρος. 2, Σιδών. 3, Σοῦσα.
4, Μυκται.

—354. ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ, ρέννος, Τά-
ρας, Ὅσσα, στατήρ, θέρος, νῆσος. Ἦρα.—355.
Ἐν Ρ διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἄγριος γίνεται ἄγριος.—
356. ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ (1, θύμος. 2, Κρητὴ.
3, κάδος. 4, Κρεῶν. 5, κῶνος. 6, Οὐράλης.
7, ἐγγύς. 8, ραφάνις. 9, Μέλις).—357. Αἰ-
ζητούμεναι λέξεις εἶνε : 1, Σινᾶ. 2, Φώκη. 3,
Ναοῦμ. 4, Τίτος. 5, Σιδών. 6, Φάρος. 7, Σύα-
γρος. Τὸ φωνηεντότερον σχηματίζεται οὕτω :
Σφν-τ-σφς. Ἡ δὲ λύσις του εἶνε : ΣΟΦΟΝ
ΤΟ ΣΑΦΕΣ.—358. Οὐ θέμις ψεῦδεσθαι.